

[O. Mathiasen.]

internationale Forsoningsforbund, kvæker-nes fredskomiteé, den engelske afdeling af War Resisters' International, Peace Pledge Union og flere andre lignende organisationer. De har nu for nylig dannet en komité, der hedder Komiteen for Fred på Cypern — i nøje samarbejde med forskellige græsk- og tyrkiskcypriotiske organisationer. Foreløbig har komiteen sendt 3 frivillige sagkyndige til Cypern; det drejer sig om højt kvalificerede folk; lederen — Christopher Lake hedder han — er særdeles velkendt med forholdene på Cypern, har boet der i flere år, har undervist på græske og tyrkiske gymnasier i Nicosia og Famagusta, behersker begge sprog og har en betydelig goodwill på øen i begge lejre.

Disse 3 sagkyndige fredsgesandter har en tredobbelt opgave, for det første at undersøge, sætte sig ind i og analysere forholdene på Cypern og sende rapport til komiteen i England, for det andet på alle mulige måder at søge at få myrderierne på Cypern standset og endelig for det tredje at søge at finde frem til muligheder for og metoder til en korttids- og en langtidsløsning af konflikten. Et initiativ som det, der her er taget, er naturligvis ikke af det store format — jeg hører, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft morer sig over det, men det er der ikke noget at gøre ved — dette initiativ er naturligvis ikke af det store format, men det er ganske sikkert noget af det helt rigtige. Det er kun ét blandt flere af lignende slags, og jeg tror, det kan blive af betydning.

Med hensyn til, at den påtænkte beredskabsstyrke skal fremskaffes ad frivillig vej, vil jeg blot sige: ja, det må da være en selvfølgelig sag. Jeg gad se den danske regering og det danske folketing, der ville påtage sig ansvaret for at tvangsudskrive danske soldater til en tjeneste af den art, der her er tale om. I forbindelse med det hjertesuk, som det ærede medlem hr. Østergaard gav udtryk for heroppe, idet han så stærkt beklagede disse soldater, der skal sendes til Cypern, vil jeg sige, at der kan nok være grund til at spørge, om de mange frivillige, de 700-800, der allerede har meldt sig, har overvejet, hvad de har meldt sig til.

Det ærede medlem fru Else-Merete Ross mente, at de havde gode motiver; jeg skal ikke udtale mig om det, men kun sige, at jeg i Jyllands-Posten for i søndags og i Ekstrabladet for i går så en lang række fotos af pæne, smilende, unge mænd, som udtalte sig frisk og bramfrit om, hvorfor de havde meldt sig. Næsten uden undtagelse — jeg tror kun, der var én — var grunden den, at de ventede sig det helt store eventyr og så en god løn. „Jeg har rejst lyst i blodet“, siger en af de unge i Ekstrabladet, „hvem vil ikke gerne ud på eventyr, når man oven i købet får 1.700 kr. om måneden for det?“ Jeg mener, det er betegnende, at de unge mænd ikke har nogen anelse eller idé om, hvad det er, de går ind til. Én siger, at han ikke har noget som helst kendskab til Cypernforholdene, men han tror ikke, at risikoen ved denne tjeneste er særlig stor. Jeg håber, at det går i opfyldelse for ham.

Jeg mener, at regering og folketing påtager sig et meget tungt ansvar ved at sende 1.000 unge mennesker ud i den cypriotiske heksekedel, en regulær borgerkrig, en krig mellem to NATO-lande, hvor menneskemyrderier hører til dagens uorden. Det kan meget let blive et makabert eventyr.

Jeg ved meget vel, at de betragtninger, jeg her gør gældende, af mange, formentlig også i denne sal, vil blive anset for urealistiske eller måske rent ud naive; jeg har mødt det så tit. Men efter min mening er der ikke noget, der er mere urealistisk i denne syndige verden end troen på, at militære foranstaltninger kan skaffe fred og retfærdighed. Jeg mener, der er betydelig mere realisme i uddannelse og udsendelse af deciderede fredsstyrker som f. eks. foreslået af præsident Kennedy, styrker, som allerede er uddannet og udsendt af kredse i de nordiske lande, eller som her i landet er under uddannelse til fredsopgaver under ledelse af Mellempopulært Samvirke. Og dertil kommer, hvad der ikke er uvæsentligt, at sådanne foranstaltninger ville, hvis de blev omfattende og effektive, i høj grad bidrage til ude i den urolige og nødlidende verden over for vort land og vor regering at skabe en goodwillatmosfære, som efter min mening ville være af langt større værdi for os end deltagelse i en decideret militær beredskabsstyrke, som der regnes